Žal. úřad opřel napadený výrok toliko o usnesení min. rady z 21. května 1921 a nařízení min. vnitra č. 87.359/21. Z napadeného rozhodnutí není zjevno, měl-li úřad při vydání jeho na mysli ještě jiné předpisy, zejména předpisy o legitimování se cizince řádným pasem (zák. čl. VI z r. 1903 ve spojení s vl. nař. z 9. června 1921 č. 215 Sb.). Výnosy, na nichž žal. úřad svůj výrok založil, nařízeno bylo provedení repatriace všech válečných uprchlíků haličských, polských a bukovinských, bydlících posud na území čsl. Vzhledem na obchodní smlouvu polsko-čsl. učiněny byly z tohoto příkazu jen některé výjimky. Nařízení tato nebyla vůbec publikována, nelze je tedy pokládati za závaznou právní normu, nýbrž za meziúřední pokyn, neboť min. nař. nemohou býti měněna nebo doplňována platná ustanovení zákonná ohledně vypovídání cizinců ze státního území čsl.

Jestliže tedy žal. úřad pouze na základě cit. nařízení uznal na repatriaci st-lovu a nařídil st-li, aby území čsl. republiky opustil, nenalézá jeho výrok opory v zákoně i náleželo jej ve smyslu § 7 zák. o ss zrušiti.

Č. 4414.

Stavební právo. — Řízení před nss-em: * Obec není legitimována uplatňovati stížností k nss-u, že stavební povolení vyšší stolicí udělené odporuje ohledům krasocitu.

(Nález ze dne 17. února 1925 č. 2965).

Prejudikatura: Boh. 1810 adm.

Věc: Obec K. proti zemskému správnímu výboru v Praze o povolení novostavby Václava K.

Výrok: Stížnost se odmítá jako nepřípustná.

Důvody: Výměrem městského úřadu v K. z 8. května 1923 odepřeno Václavu K. povolení k stavbě domku na pozemku č. kat. — ležícím při okresní silnici, na základě posudku stavebního znalce a výsledků stavební komise, poněvadž je svou průčelní čarou projektován šikou na čáru regulační a zohyzďoval by tak vzhled okolí. Žal. úřad nař. rozhodnutím výměr první stolice a souhlasné rozhodnutí druhé instance zrušil a žádané stavební povolení udělil, poněvadž jde o stavbu rodinné vily, která stojí volně v zahradě, je od regulační čáry vzdálena 9—18 m a opatřena vkusnou fasádou, a vzhledem k tomu jako i povaze okolí nelze míti za to, že by ulici nějak znešvařovala.

O stížnosti, kterou do rozhodnutí toho podává obec, nss uvážil:

Bylo již opětně, tak na př. v nál. Boh. 1810 adm. a v jiných vysloveno, že obci přísluší v stavebním řízení postavení strany jen pokud vystupuje jako soused nebo jako pán a majitel veřejného statku, a že je tedy legitimována uplatňovati porušení veřejných ohledů jenom potud, pokud se dotýká jejích zájmů, které má v těchto dvou relacích; jinak hájení veřejných zájmů přísluší výhradně stav. úřadu jako takovému, a stav. úřad první stolice není legitimován, aby na uplatnění veř. zájmů jím uznaných nastupoval jako procesní strana proti rozhodnutím vyšších stolic, která zájmy ty posuzují a hodnotí způsobem odlišným.

Stížnost vytýká po stránce věcné jediné, že novostavba nař. rozhodnutím povolená v rozporu s § 36 stav. ř. porušuje veřejné ohledy estetické. Porušení požadavků krasocitu nedotýká se žádných stavebním řádem uznaných a chráněných zájmů obce jako souseda — kterážto relace ostatně podle stavu spisů nepřichází v daném případě v úvahu — ani jako pána a správce veřejného statku uličního. Z toho jde, že k hájení zájmů estetických není legitimována obec jako taková, — a vzhledem k tomu, co shora řečeno, ani jako stav. úřad. Jeví se tedy jediná věcná námitka, kterou obec uplatňovala při stav. komisi a kterou vznáší nyní ve stížnosti, pro nedostatek legitimace nepřípustnou.

Nelze-li však obci přiznati legitimace ve věci samé, pak nelze uznati její legitimaci ani k námitkám formálním, že skutková podstata nař. rozhodnutí nemá ve spisech opory.

Bylo proto stížnost odmítnouti.

Č. 4415.

Valuty: I. * § 3 vlád. nař. č. 46/20 nezakládá pro stranu nároku ani na povolení obchodu s cizozemskými platidly ani na ponechání povolení takového, jí snad již dříve uděleného. — II. * Předpis § 3, odst. 1 nař. z 29. února 1924 č. 46 Sb. neodporuje ustanovení uvedenému pod č. 1 § 2 zák. ze 14. prosince 1923 č. 7 Sb. z r. 1924.

(Nález ze dne 17. února 1925 č. 3053).

Věc: Otto L. v Praze proti ministerstvu financí (min. rada Seifert) o obchod s cizozemskými platidly.

Výrok: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

Důvody: Podáním ze 17. března 1924 požádal st-l ve smyslu 2. odst. § 3 nař. z 29. února 1924 č. 46 Sb. žal. úřad o povolení, aby mohl dále sprostředkovati obchody s cizími platidly mezi bankami. Výnosem nař. nevyhověl žal. úřad této žádosti a dodal, že proto nemůže st-l dále provozovati sprostředkovatelské obchody, které až do vyřízení své žádosti byl oprávněn prozatímně provozovati.

Rozhoduje o stížnosti do tohoto opatření podané a vytýkající předem, že § 3 vl. nař. č. 46/1924 odporuje jednak zákonu ze 14. prosince 1923 č. 7 Sb. z roku 1924, jednak předpisu řádu živn. tím, že podrobuje koncesnímu omezení živnost do té doby volnou, uvážil nss toto:

Obchod cizozemskými platidly byl až do vydání zák. č. 7 resp. nař. č. 46 z roku 1924 upraven nařízením z 28. listopadu 1919 č. 644 Sb. Zákonem prv uvedeným byla však vláda v § 2 pod. č. 1 zmocněna, aby obchod ten upravila znovu.

Nelze pochybovati o tom, že pod široký pojem »úpravy obchodu s cizozemskými platidly« sluší zahrnouti i úpravu sprostředkování tohoto obchodu a stížnost také po této stránce výtek nečiní. Nelze proto důvodně tvrditi, že by ustanovení § 3 nař. č. 46/24 šlo in abtracto přes meze zmocnění zákonem dané.

Jmenovitě nelze považovati za překročení zmocnění daného §em 2 leg. cit. i případnou změnu dosavadních předpisů právních neb zásah